
ROŽEŇ

Časopis farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

4 / 2023

Milí farníci,

o čem psát v podzimním Rožni než o zážitcích z prázdnin? A že jich bylo! Za všechny alespoň jeden.

Na přelomu srpna a září jsme ještě s dalšími 14 poutníky vyrazili na cestu do Santiagu de Compostela. Výchozím bodem bylo portugalské Porto a po 11 dnech jsme v pátek dorazili do cíle v Santiagu. Ale o tom někdy jindy. Následující neděli se naše výprava rozhodla dojet autobusem do symbolického místa poutníků Finisterry či Fisterry. Obojí v překladu znamená Konec světa a dlouho byl tento mys považován za nejzápadnější místo ve Španělsku. Počasí bylo ten den poměrně nevlídné. Skoro celou cestu poprchávalo a ani teplota po předešlých letních dnech nebyla nic moc.

Po vystoupení z autobusu nastalo dilema, co s nedělní mší svatou. Shodou okolností zrovna v místním kostele měla asi za 20 minut jedna začít. Proběhlo hlasování, jestli se liturgie účastnit nebo si někde odsloužit „svoji“, protože výbavu na mši jsem měl sebou, ostatně jako po celou dobu putování. Hlasování dopadlo nerozhodně. Sedm poutníků bylo pro a sedm proti. Rozhodující byl tedy můj hlas a tak, protože se mi nechtělo koncelebrovat ve španělštině, kterémužto jazyku, stejně jako většině ostatních nerozumím, padlo rozhodnutí odsloužit si někde svoji mši v češtině.

Bylo vidět, že hlasujícím pro kostel se moje volba příliš nelíbila, ale poslušně se podřídili. Navíc stále padal drobný déšť a obloha byla zatažená, což ani mě nepřispělo k velké jistotě, že jsem se rozhodl správně. Jenže po asi kilometru chůze se mraky začaly trhat a než jsme došli k mysu, tak už panovalo nádherné slunečné počasí. I když byla všude spousta lidí, nakonec jsme si našli místo na samém ostrohu pod majákem směrem k moři, kde byl relativně klid. A tam jsem sloužil mši svatou. Za zády nekonečný oceán, před sebou skály, na které posedali naši poutníci. Kromě toho, že si nás spousta lidí shora fotila, tak bylo sympatické a dojemné, jak se někteří ke mši přidávali, byť zřejmě slovům nerozuměli.

Z původně ne úplně jistého a logického rozhodnutí o mši někde venku se nakonec vyklubal jeden z nejsilnějších duchovních zážitků celé pouti.

Často je to tak. Člověk musí dnes a denně rozhodovat o spoustě věcí. A ptá se sám sebe: „Je to správně, jak mám poznat Boží vůli?“ Nebojte se někdy jít do nejistoty, byť sami nejste přesvědčeni, zda je vaše rozhodnutí správné. Brzy se ukáže, jestli to byla slepá ulička nebo cesta Boží. Nejhorší totiž je zůstat stát na místě a neudělat nic. A na těch cestách Božích vždycky přijde i Jeho požehnání. I když to tak třeba ze začátku nevypadalo.

Tak všem přeji v tomto školním roce sílu k rozhodování v těžkých a důležitých situacích. A také ať zakoušíte právě co nejvíc milosti a požehnání, které jsou důkazem, že jdete po správné cestě.

o. Michal +

Život ve farnosti

15.10. Slavnost výročí posvěcení našeho kostela

Mši sv. v 10:00 oslavuje Mons. Pavel Kafka,
sbírka bude věnována o.p.s. Ruka pro život,

od 14 hodin program na Orláku

21.10. Misijní most modlitby

od 19:30 a adorace se zpěvy z Taizé od 20:00

22.10. Misijní neděle

Sbírka bude určena pro misie, před kostelem bude štrúdlování, na faře Misijní bazar.

29.10. končí letní čas (posun o hodinu zpět ve 3:00 ráno)

29.10. Pobožnost za zemřelé

od 15:00 v kostele, poté společná modlitba na hřbitově.

1.11. Slavnost Všech svatých

mše sv. v 18 hodin

2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

mše sv. v 7 a v 18 hodin

3.11. Adorační den farnosti a den společných modliteb farnosti Řečkovice a AKS Olomouc

Celodenní výstav Nejsvětější svátosti. Zahájení v 8:00, zakončení společnou adorací v 17:30.

5.11. Pobožnost za zemřelé v Jehnicích

od 15:00 na jehnickém hřbitově

26.11. Slavnost Ježíše Krista Krále

3.12. První neděle adventní

Při každé mši sv. budou žehnány adventní věnce.

* * *

Mše svaté za nemocné

-6. října, 3. listopadu

Mše svaté za zemřelé

-28. října, 25. listopadu

Mše svaté na úmysly dárců

- 10. října, 8. listopadu

* * *

Večery chval

- v neděli 8. 10. a 5. 11. od 18:30.

Adorace se zpěvy z Taizé

- v sobotu 21. 10. a 18. 11., začátek vždy ve 20.00.

Mládežnické chvály 4him

- v pátek 20.10. od 19:00.

Adorace za kněze a povolání

- 5.10., 2.11. po ranní mši svaté.

Adorace „24 hodin s Pánem“

- ve dnech 27. – 28. 10., 24. – 25. 11., vždy od 19:00 do 19:00.

Adorace za obnovu víry ve farnosti

- v neděli od 18:30 v kostele (kromě 1.10. a 5.11.).

Páteční adorace

- půl hodiny přede mší svatou, na 1. pátek od 17:00.

Praxe křesťanské meditace

- každé liché úterý od 18:45

Modlitba růžence za mír ve světě

- 13.10. a 13.11. v 17:30.

Modlitba růžence u kaple na Ořešíně

- každý čtvrtek v 18 hodin.

Společenství seniorů

- ve čtvrtek 19. 10. a 16. 11., vždy po mši svaté na faře.

Snídaně na faře

- ve čtvrtek 12. 10. a 9. 11., vždy po mši svaté na faře.

Společenství maminek

- 13.10. a 10.11. v 9 hodin na faře.

Růžencová pouť okolo Ořešína

Každé 1. pondělí v měsíci ve 20:05 od konečné autobusu 70 na Ořešíně, návrat ve 21:00 zpět ke konečné.

Pěší pouť na Vranov

Tradiční pouť se koná 7. 10., odchod od kostela je ve 13:30, připojit se můžete v 15:03 na Ořešíně, nebo v 16:15 na Útěchově. Časy jsou přizpůsobeny MHD. V 18:00 bude společná mše sv. na Vranově.

Říjen – měsíc růžence

Modlitba růžence v úterý, ve čtvrtek a v sobotu před mší svatou, ve středu po mši svaté desátek pro děti.

* * *

Misijní most modlitby

21. října v 19:30 zveme k vytvoření Misijního Mostu Modlitby, a to tak, že všichni zájemci se mohou v kostele (před adorací se zpěvy z Taizé) nebo doma sejít, zapálit svíčku a pomodlit se růženec nebo jakoukoli modlitbu za misie, misionáře, chudé a trpící lidi, za šíření radosti evangelia na celém světě.

Misijní neděle

22. 10. bude při všech mších v kostele sbírka na misie a před kostelem štrúdlování. Na faře zároveň proběhne misijní bazar, do kterého můžete přinést věci, které by mohly někomu udělat radost.

Věci, které nenajdou nového vlastníka si nabízející po ukončení akce odnesou zpět. Výtěžek bazaru bude zaslán na misie do Bulharska na dostavbu kostela.

Ministrantské schůzky

- budou 14.10. a 11.11. vždy 7:00 – 11:30.

Noc na faře

Přespání na faře pro děti 1. stupně ZŠ bude 20. – 21. 10.

Svatomartinský průvod

Koná se 12. listopadu od 17:00.

* * *

Dokonalý svatební den nebo spokojené manželství?

V dnešní společnosti se často klade důraz na bezchybnost, bezproblémovost, dokonalost. A to se může týkat také svatebního dne, kdy místo našich "JÁ" začíná společně "MY". Lidé pochopitelně chtějí mít tento den krásný a výjimečný a je to tak dobře. Proto existuje mnoho svatebních agentur, salónů, zkušených koordinátorů a asistentek, kteří dokáží zajistit takřka cokoli. Za peníze udělají vše pro to, aby ten den byl dokonalý. Co se ale bude dít v dalších dnech, měsících, letech, to už v podstatě nikoho nezajímá.

Nebo zajímá?

Ano, zajímá a snaží se nabízet možnost se na manželství připravit. Proto také běžnou praxí církve je příprava na svátost manželství. Tedy nejen to, jaký chceme mít svatební den, ale především jaký bude celý náš společný život, jak budovat manželství na pevných základech. Nejde o nějaké poučování, co dělat a co nedělat, ale spíše o doprovázení snoubenců v jejich rozhodnutí, předání vlastních zkušeností z manželského života a prohlubování společné komunikace.

Pro ty z vás, kteří plánujete svatbu, nabízí naše farnost tyto možnosti, jakou formou se můžete připravit na manželství.

Přípravy na manželství

1. Příprava v rodině - jedná se o vzdálenější přípravu na manželství, Celý cyklus je rozdělen do 7 setkání, která probíhají v rodině vedoucího manželského páru (ve večerním čase 20-22 hod.). Možnost přihlášení je vždy do konce října a příprava probíhá v období listopad-březen.

2. Přípravy v rámci kurzů "Centra pro rodinu" - kurz je rozdělen na pět tříhodinových (pod)večerních setkání v týdenním či dvoutýdenním intervalu. Přípravy probíhají ve farní herně/centrum pro rodinu.

3. Individuální příprava s o. Michalem

Na přípravy na manželství **je třeba se přihlásit u otce Michala s předstihem alespoň 6 měsíců před svatbou.**

Párové doprovázení manželů

Pro mladé manžele nabízí naše farnost službu „Párové doprovázení manželů“, která spočívá v tom, že si můžete zvolit starší, již o něco zkušenější manželský pár. Tento pár je k doprovázení mladých manželů vyškolen, a to tak, abyste s ním mohli hovořit o věcech, které nějak s vaším začínajícím manželstvím souvisí. Je zcela na vaší svobodné vůli, o čem ten hovor bude, jak bude dlouhý a jak se uskuteční.

o. Michal a manželé Handlarovi

* * *

Brigáda na farním pozemku

V sobotu 4. listopadu moc prosím o pomoc při brigádě na jednom z farních pozemků v Zamilovaném hájku. Jedná se o část jednoho z pozemků, který nemá nikdo v pronájmu a za poměrně dlouhou dobu neudržování je tam pěkná džungle.

Sraz je v 8.30 hod. u fary a pak se přesuneme do Zamilce. S sebou si vezměte, pokud možno pilu (klidně i motorovou), případně sekeru a rukavice. Čím nás bude víc, tím kratší dobu celá akce zabere. V případě velmi nepříznivého počasí se akce přesouvá na sobotu 25. listopadu. Už teď děkuji a těším se na spolupráci.

Otec Michal +

* * *

Farní Charita informuje

Milostivé léto 2023 nabízí možnost zbavit se dluhů na daních či sociálním pojištění a dalších.

Pokud dlužník uhradí svůj původní dluh, stát mu odpustí naběhlé penále, sankce, úroky, případné exekuční náklady.

Tato příležitost začala 1. 7. 2023 a končí 30. 11. 2023.

Je možné ji uplatnit na všechny dlužné pohledávky (dluhy zatím pouze evidované nebo již v exekuci, nikoliv však v soudní exekuci). Vztahuje se na nedoplatky vzniklé do 30. 9. 2022.

Podrobnější informace naleznete na webu www.milostiveleto.cz.

Pro pomoc s využitím Milostivého léta se můžete obrátit na Farní charitu Řečkovice nebo rovnou na *Dluhovou poradnu centra Celsuz, Bratislavská 58, Brno, T: 739 389 214, 731 128 169, <https://celsuz.cz/dluhove-poradenstvi/>.*

Irena Prokšová

* * *

Chvály v neděli

Milí Boží přátelé,
jak jistě víte, už řadu let probíhají v naší farnosti každou první sobotu v měsíci večery chval. Scházíme se vždy ve 20 hod a dáváme prostor Bohu. Předstupujeme

před Něj s důvěrou, že nás přijme takové, jací jsme a že nás obdaruje svou přítomností. Za zvuku strunných, klávesových i rytmických nástrojů společně chválíme a vyvyšujeme Jeho jméno, děkujeme za vše, co pro nás dělá a vyprošujeme si Jeho blízkost, pokoj, radost i dary Ducha svatého. Vše v přítomnosti nejsvětější svátosti. Vy, kteří chvály navštěvujete, můžete ostatním potvrdit, že je to čas milosti, čas, který věnujeme Hospodinu, čas dobrý. Pro řadu našich spolufarníků však bývá večer chval obtížně dostupný, neboť během víkendu často pobývají mimo Brno. O letošních letních prázdninách jsme tedy poprvé vyzkoušeli chvály v neděli večer a zjistili jsme, že je to dobré nejen pro nás, kteří chvály organizujeme, ale i pro vás, kteří na chvály přicházíte a že vás tím pádem může přijít mnohem více. Nedělní večer navíc nabízí možnost v Pánově přítomnosti poděkovat za uplynulý týden, odevzdat mu vše co se nám povedlo i to, co se nepovedlo a svěřit do Jeho rukou týden nadcházející.

Proto jsme se po společné domluvě rozhodli večer chval posunout z první soboty v měsíci na první neděli. Začátek bude již od 18:30 hod - chvály tedy jednou za měsíc nahradí naši obvyklou adoraci za obnovu víry ve farnosti. Adorace je ostatně nedílnou součástí večera chval, rozdíl je pouze v tom, že se nejedná o adoraci tichou, ale vyplněnou modlitbou chval. Věříme, že Pán má pro nás v tento čas připravenou řadu milostí, a proto srdečně každého z vás na večery chval zveme - začínáme už 8. 10. (tedy výjimečně druhou říjnovou neděli, od listopadu pak již každou první neděli v měsíci). Nemáte co ztratit, můžete ale mnoho získat. Ať je tedy pro nás pro všechny nedělení večer chval pozhánáním a časem milosti.

Srdečně zdraví a pokojné a radostné podzimní dny vyprošuje

Radim Němeček

P.S.: Pokud chcete zažít chvály v podání našich teenagerů a zakusit jejich zapálení pro tuto formu modlitby a pro Boží království, pak jste zváni na chválový večer s kapelou "4Him" (ForHim) každý třetí pátek v měsíci od 19 hodin - první příležitost byla 15. 9. a myslím, že to bylo velmi dobré ☺.

(Další termín je 20. 10. – pozn. red.)

* * *

Tábor rodin 2023

Tábořiště v Uhřínově, kde jsme se v druhém polovině srpna na týden sešli s mnoha dalšími rodinami (z farnosti i mimo ni), slaví letos 20 let, kdy jej pod svá křídla vzala rodina Bořeckých. Tímto jim velice děkujeme a k výročí blahopřejeme :-). My jsme tam byli teprve podruhé, slavnou historii si rády přečteme v připravované publikaci „Uhřínov v proměnách věků“, o které Míla ještě neví, že ji plánuje napsat...

Na dětech (od kojeneckého věku) jsme měli možnost pozorovat, jak fungují v prostředí, které je pro ně historicky přirozené – myšlena je ta část historie, kdy se tlupa pralidí někde utábořila, dospělí šli lovit mamuta, případně ho pekli nad ohněm, a polonahé a strašně špinavé děti pobíhaly po okolí.

Ne že by to probíhalo bez konfliktů, ale vypadá to jako docela dobrý způsob, jak se naučit žít ve společenství. Po zbytek roku nám to komplikují stěny domů, které nás ve městě oddělují. Děti mají skutečně velice jiné vztahy s těmi, které znají z tábora, než např. s dětmi, které potkávají jenom jednou týdně v náboženství. A je hezké pozorovat tu radost, když potom

potkají někoho „táborového“ v běžném životě. Berte to, prosím, jako pozvánku na příští rok :-).

Ještě tedy doplníme, že letošní ročník probíhal ve znamení kosmonautů a průzkumu neznámé planety, kde bylo úkolem zjistit, zda i tam působí Bůh. Působí.

Malí průzkumníci si ale stejně většinu doby hráli v potoce, případně se klouzali z kopečka po reklamních plakátech jedné nejmenované politické strany. Párkrát jsme je vzali umýt se na koupaliště do Velkého Meziříčí, ti zdatnější tam dokonce dojeli na kolech. V neděli nás navštívil o. Michal, takže jsme mohli slavit mši svatou přímo v táboře. Nějaký ten pokrok oproti pravěkému společenství tu tedy bude...

Ale teď vážně. Moc děkujeme Míle B. a Markétě Š., nejen za to, že se postaraly, aby na táboře všechno fungovalo, jak má, ale hlavně za to, že jsme tam s nimi mohli trávit čas. A taky za modlitbu, kterou to vše nesly – v této souvislosti patří dík ještě Pavlíně, protože Bůh sice vidí všechno, co je skryté, ale občas není špatné na ty skryté věci trochu upozornit :-).

Anita a Veronika

Z farního tábora

Jedna z prvních věcí, kterou dělám, když se shodneme na tom, že další ročník farního tábora bude, stanovíme si termín a vybereme téma, je sestavení rozpočtu. Abychom věděli, jak vysokou částku budeme muset napsat rodičům na přihlášky. Letos to byla fakt síla. Že všeobjímající inflace zdrazila všechno a všem, to jsem samozřejmě věděl, ale že to zdražení bylo u některých položek tak dramatické, to jsem si uvědomil až v meziročním srovnání s rozpočtem loňským.

Rýsovaly se před námi dvě cesty. Buď vsadíme na jistotu a o tři, čtyři stovky tábor zdrazíme, nebo půjdeme do rizika, požádáme jako loni při nedělních mších o příspěvky, budeme se hodně modlit a ono to nějak dopadne.

Rozhodli jsme se, že se vydáme cestou opovázlivého spoléhání na štědrost spoufarníků. Platby od rodičů a dary finanční i materiální jsme potom dali na jednu hromádku a hospodařili tak, jak bylo potřeba, aby děti nestrádaly a tábor si užily. Když jsem po táboře udělal vyúčtování, vyšly mi příjmy a výdaje vyrovnané. Suma sumárum, dostali jsme přesně tolik, kolik jsme potřebovali. Pro mě malý zázrak, za který bych tímto rád všem, kdo se na něm podíleli, vyjádřil svou vděčnost a velký dík.

Je jedna věc, která mi v téhle souvislosti udělala radost. Když jsem v neděli seděl v kostele a nechával doznít mši, viděl jsem, jak lidi přicházejí k bočnímu oltáři s menšími i většími bankovkami nebo příslibem nákupu nějakých potravin. U některých mě to překvapilo, protože jsem si říkal, že zrovna jim by mohl být nějaký farní tábor naprosto ukradený. I když ve finále to zase až tak velké překvapení nebylo. Spíš další příjemný důkaz toho, že “farní rodina”, jejíž členové si nehlídají jen svého, u nás není fráze, ale fakt.

Také díky dětem, které s námi chtějí jezdit, díky rodičům, kteří se nebojí je s námi pustit, díky těm, kdo se za hladký průběh farního tábora modlí, a úplně nejvíce největší díky všem, kdo nezištně věnují týden svých prázdnin nebo dovolených, aby se o děti měl na táboře kdo starat.

Tak zase za rok... ☺

Pavel Rejman

Farní tábor

Při psaní článku přemýšlím, jestli ho pojmenovat tak, aby byl šfavnatý pro drahocenné čtenáře, nebo aby se drahocenní čtenáři nebáli své ratolesti poslat na tábor i příště. Nu, pokusím se o takový zdravý mix.

Letos jsme se s táborem vydali na sever do britské koloniální zlatokopecké osady Dawson (výhodně umístěné u Vídně na Vysočině). Při chystání kožichů v asi třiceti stupních se jistý bodrý souseď vedoucím tábora vysmíval, ale nakonec jsme se smáli my. Kulantně řečeno počasí osady Dawson odpovídalo počasí její koloniální mocnosti, takže teplejší výbava přišla víc než vhod.

Vlhčí klima ale zlatokopům rozděleným do šesti klanů s velice originálními názvy (Zlatokopníci, Zlatička, Lopaty...) nebránilo v týdenní bitvě, kdo získá nejvíc zlatých nuggetů, které se daly vydělat mnoha různými způsoby.

Vedení tábora letos mazaně do osady zapojilo kapitalismus a díky výplatám za služby zcela vymizelo již tradiční odmouvaní a všeobecný odpor účastníků, a na služby se přihlašovalo s vervou. S ještě větší vervou pak děti vymáhaly výplatu, a poslední den vedení tvrdě okusilo i systéď nabídky a poptávky. (Nádobí jen za pět nuggetů nikdo mýt nehodlal.)

Kromě výplat za služby se o nuggety pořádaly i všemožné soutěže. Děti vehementně vytvářely a řídily psí spřežení, okusily nebezpečné krásy hazardu, léčily kurděje, a nakonec zachránily vedoucí Smoka a Shortyho z indiánského zajetí. Zároveň se učily umění divadla, plstění, zdravotvěď, „bushcraftu“, lukostřelbě a dováděly ve všemožných hrátkách s nejmenovaným místním varhaníkem.

Za zmínku stojí i vaření, kdy jednotlivé klany vařily na kotlících jídlu podle zadání. Zde se pro změnu předvedli vedoucí, kteří za pomoci dětí připravily pro porotu celou kulinářskou škálu od pestrého ovocně-zeleninového salátu s masem až po klasičtí rajskou.

I přes občasně karamboly, píchance a modřiny letošní tábor proběhl nestandardně klidně a i přes to, že severní vítr je krutý (a co 6 hodin přinesl srážky mírné až značné), budeme všichni na tento jedennáctý ročník ještě dlouho vzpomínat. Věťšinou snad v dobrém.

Honza D.

Pán koná zázraky

Náš syn David má od narození složitou oční vadu ve zrakovém centru v mozku, které nechce spolupracovat s osami obou očí. Od dvou let syn oči cvičí a v šesti letech musel absolvovat oční operaci. Jak roste hlava, vada se stále zhoršuje, vidění je složitější i se speciálními skly, které má syn v brýlích, proto nám poslední dva roky opět hrozila další operace a všechno k ní směřovalo.

Ve středu na první dětské mši tohoto školního roku, kdy se žehňalo aktovkám, syn ministroval a podával otci Jindřichovi kropenku. Otec nabral a první velkou dávku svěcené vody trefil synovi přímo do očí. Svěcená voda se dostala až za brýle a úplně zaplavila slabé oko. V tu chvíli jsme, my rodiče v lavici i náš syn, věďeli, že Pán koná. Syn nám po mši říkal, že úplně cítí, jak mu oko sílí. Modlili jsme se a prosili jsme Pána o jeho působení.

V očekávání jsme za pár dní zrovna měli termín na kontrolu na oční. A paní doktorka prohlížela, kontrolovala, zkoušela oči v přístrojích i s pomůckami. V jejím výrazu bylo značné překvapení. A potom

nám řekla, že nevidí zhoršení jako viděla uplynulé dva roky a že další operace nebude. Také řekla, že aby to vypadalo takhle dobře šest let po operaci, je úplný zázrak. Aleluja!

Naše srdce volá slova chvály! Kdo je rodič, jistě si umí představit, jaký vděk cítíme! Pán vyslyšel, když jsme ho prosili se srdcem otevřeným. *(Hospodin pro svého věrného koná divy. Hospodin slyší, když k němu volám. Žl 4,4)*

Modlíme se za dar uzdravení a odevzdáváme vše Pánu. Věříme, že je Pán přítomen v našich životech. A věříme, že Pán koná. *(Sám Hospodin půjde před tebou, bude s tebou, nenechá tě klesnout a nepustí tě; neboj se a neděs. Deut 31,8)*

Podáváme toto svědectví o Boží moci. O tom, že Pán působí v našich životech a že koná zázraky! Chvála Tobě, Pane!

Blažkovi

Z farní knihovny

Richard Rohr: Univerzální Kristus

Poté, co jsem začal tuto knihu číst, čím dál více se mi na mysl vkrádala báseň Charlese Baudelaira Vyzvání na cestu, kterou jsem si kdysi dávno prozpěvoval:

*Drahá sestro, pojed',
vyberem si loď,
ujet dolů, žít tam spolu!
Všechno užítí,
žít a zemřítí
v zemi jež má svoji aureolu...*

Univerzální Kristus je takovým vyzváním na cestu do země, jež má svoji aureolu. Jak kdysi napsal G. K. Chesterton: *Vaše náboženství není církev, k níž náležíte, ale kosmos, v němž žijete.* A kosmos, v kterém žijeme, je Logos Kristus, skrze něhož bylo vše stvořeno a v každém člověku, v každém předmětu jej mohu rozpoznat. V

Univerzálním Kristu je vše spojeno a nic není vyloučeno. Ani Budha, Mohamed či migranti. Když toto vezmu za vlastní, pak poznám, že tahle země má svoji svatozář, přestanu se bát a svět se mi stane místem bezpečným. I se svou nejednoznačností, nedokonalostí, bolestmi a křivdami. Přijetím takového nedokonalého světa se totiž podílím na jeho proměně. Neb jeho jedi-ně možná proměna je zevnitř.

To jen tak ve zkratce, abych tu něco z knihy napsal. Cesta, na kterou vás kniha zve, je mnohem bohatší, někomu se možná bude zdát až marnotratná. Každopádně je to kniha pro křesťany 21. století, pro které platí: *Sundejte svou křesťanskou hlavu, pořádně jí zatřeste a zase si ji nasadte zpátky.*

A co očekával od země s aureolou Baudelaire?

*...zlatá zrcadla,
lustry kyvadla,
nádhery jež Východ předčí,
celé ovzduší
vhodné pro duši
mluvilo by rodnou řečí.*

Jako kdyby četl Richarda Rohra.

Honza V.

Gustovo okénko

Protože nemám nic z reálného života, tak alespoň 2 vtípky...

Můj přítel má vážný problém. Je ze smíšeného manželství. Jeho matka je Svědkyně Jehovova a otec ateista. A on, chudák, každé ráno cestou do práce obchází domy v sousedství, ťuká lidem na dveře a když otevřou, nemá, co by jim řekl.

Manžel sedí u televize, otevřené pívko a dívá se na fotbal. Manželka leze po střeše, kterou natírá, a hlasitě volá: „O poločase se za mne pomodli, případně zavolej sanitku...“

A.D.

Moravskoslezská svatojakubská cesta

Je to už nejmíň deset let, kdy jsem v knihovně naslepo zašátrala v regálu a vytáhla knížku o mladé ženě jménem Cheryl, která se rozhodla zdolat Pacifik Crest Trail a najít tam sebe samu. Četla jsem ji potom ještě několikrát. Bezpočtukrát jsem viděla film Divočina, který její příběh vypráví. A měla jsem obrovskou chuť vyrazit také. Historické romány jsem vyměnila za cestopisy a hltala stránky o dobrodruzích i úplně normálních lidech, kteří se prostě jednoho dne sbalili a vyrazili na cestu.

A pak se narodila naše nejmladší a mně bylo jasné, že se na tak dlouhou a dalekou túru nevydám. A taky se bojím medvědů.

Jenže chuť vyrazit mě nepřešla. Začala jsem hledat evropské varianty takové cesty. Některé trailové trasy byly opravdu jen pro zkušené milovníky hor a adrenalinových aktivit, to není nic pro mě, holku z města, která už dávno netráví prázdniny v kempu pod stanem a nechodí pro vodu k pumpě, jako když byla malá.

Později jsem narazila na Svatojakubské cesty a postupně jsem dozrála k přesvědčení, že tohle je přesně to, co potřebuji. Cesta ani krátká, ani dlouhá, stačí na ni běžná dovolená. Všude po trase je zázemí a služby pro zhyčkané městské princezny, které mají chuť na chvíli během dne splynout s přírodou, ale noci raději tráví pod střechem a nedokážou si odepřít teplou sprchu a splachovací záchod.

Dlouho jsem si s tou myšlenkou vyrazit na dálkovou túru pohrávala... a po jedné z návštěv knihovny, kdy jsem z tašky vyskládala na stůl sedm poutnických knížek, jsem se manželovi se svým přáním svěřila. A o Vánocích jsem pod stromečkem našla voucher na svou vysněnou cestu.

Sotva jsem však začala splétat své plány, manžel přišel s tím, že by chtěl jít také. A když on, tak musí jít i děti, to je jasné, nemáme je komu svěřit. Jenže děti byly ještě malé, nejmladší se narodila s vrozenou vadou na nožičkách a má potíže s chůzí... jak bychom mohli takovou pouť uskutečnit? Bylo mi to líto, ale musela jsem se svého snu na nějakou chvíli vzdát.

Mezi tím přišel Covid-19 a děti pomalu rostly a já si jednoho dne uvědomila, že už jsou všichni tři vlastně dost velcí na to, aby na zádech unesli batoh s teniskami, pláštěnkou a svršky... a že bychom to tedy mohli zkusit.

Než jsme se vydali letadlem na druhý konec Evropy, rozhodli jsme se vyzkoušet, zda to doopravdy zvládneme. Naplánovala jsem proto pouť Českem. A když už bydlíme v Brně, které je na trase, tak tedy Moravskoslezskou. Sbalili jsme batůžky a vyrazili. Nejdříve jsme prošli úseky, které byly v dojezdové vzdálenosti a vraceli jsme se přespat domů. Občas ty přesuny byly nepohodlné a časově náročné, ale byla to jednoznačně levnější varianta. Takto jsme prošli trasu od Náměště na Hané po Mikulov. Někdy jsme šli prodloužený víkend, jindy jen jeden den – jak nám program děti dovolil. Oni jsou totiž všichni Skauti, a k tomu každý v jiné družině. Takže najít volný den byl někdy oříšek: jednou to byla skautská výprava, jindy akce Sokola, florbalový turnaj, občas nám do programu hodil vidle nějaký kolemdoucí bacil. Nakonec se nám však podařilo zhruba polovinu cesty takto zdolat.

Horní část, od polských hranic po Náměšť, jsem naplánovala na první červencový týden. Noc před odjezdem jsme strávili v týpi U Mravence Lesíka, užívali jsme si přírody, která nám na jednu byla na dosah, v podvečer jsme obdivovali daňka Jonáše a jeho družku Johanku, kteří se přišli předvést až k nám a v noci jsme pozorovali hvězdy, dokud oheň nevyhasnul a nebyl čas uložit se v týpi ke spánku.

Ráno jsme se ještě krátce prošli v lese, předali klíče a vyrazili domů. Hodili jsme batohy na záda a vyjeli vstříc dobrodružství. Netušili jsme, co nás čeká. Já tedy poctivě pročítala příspěvky a zkušenosti na internetu, ale klidu mi to nedodalo. Většina lidí mě od poutě s dětmi odrazovala: budou je bolet nohy, budou unavení, budou mít hrozné puchýře – to bych svým dětem neudělal, a vůbec, děti jsou hlučné a na duchovní cestě nemají co dělat. Dejte děti k babičce nebo vyražte na Sněžku.

Ale já v skrytu duše pořád doufala, že to zvládneme. Že to prostě bude jen jiný typ rodinné dovolené, prostě takový rodinný teambuilding.

Když jsme dorazili do Strahovic, do místa prvního ubytování a potkali příjemnou paní, která nám předala klíče od voňavých pokojů, cítili jsme se trochu nepatřičně – co my jsme to za poutníky? Shodili jsme batožinu a vyrazili k hranicím, abychom tedy oficiálně vyšli. A ráno už naostro. Batohy na záda, snídaně ze sámošky, sněžená na lavičce u dětského parku. Cesta do Opavy byla krásná, nenáročná, brzy odpoledne jsme dorazili do města a pochutnali jsme si v jídelně, která vypadala jako z mého socialistického dětství. Ubytování bylo... nu, tentokrát už poutnické. Ale po takové túře se každému spí, jako by zapadl do prachových peřin (pokud tedy není na ten prach alergický a nekýchá až do rána).

Další den jsme pokračovali do Podhradí. Cesta byla vcelku pohodová, sem tam nějaký kopeček. Manžel na mapě našel zkratku... proč chodit přes most, když můžeme Moravici přebrodit a ušetříme dva kilometry! A že je tady řeka široká a hluboká? Ale kde že, vždyť jdeme proti proudu, za chvíli to bude jen takový Bílý potok, který se s trochou štěstí přeskáče po kamelech suchou nohou. No, řeka byla pořád široká, nejmenší jako Bečva v Přerově, i když ten brod tam byl... jenže sotva pro jezdcu na koni, spíš na kánoi. Na druhý břeh jsem se vydrápala jak zmoklá slepice a nemít trekové hole, tak mě proud odnesl zpátky na start.

Cestou jsme se opakovaně míjeli se skupinkou trampů, kterou provázeli dva čtyřnozí mazlíci... a jelikož si v každé druhé zatáčce mladíci připíjeli na zdraví, do hospody za prvních kapek deště málem také dolezli po čtyřech. My slupli večeři a vyběhli v pauze mezi pršením do kempu. Sotva jsme otevřeli dveře chatky, spustil se liják... a krásně se nám v něm spalo.

Ráno jsme vyrazili ještě za deště, zahřátí horkou čokoládou a hrnkem kafe a vydali se na náš největší teambuilding. Cesta byla jen pro odvážné a my větu o „náročné a velmi členité trase“ podcenili. Zažili jsme tak nezapomenutelné chvíle. Mnohé úseky jsme zdolali jen vzájemnou pomocí a spoluprací. Náš nejstarší, kterého ještě ráno zajímala jen kvalita internetového připojení, se na chvíli stal mužem, který šel přede mnou, ukazoval mi, kam bezpečně šlápnout a když bylo nejhůř, natáhl ke mně svou hubenou paži a pevně mě chytil, abych nesklouzla. A já byla za tu chvíli vděčná, sama bych ji nedokázala naplánovat líp... protože jsme si v ten okamžik uvědomili, jak se naše role postupně mění a jednou bude on tím rozhodným mužem a já slabou mámost, která bude potřebovat podepřít. Zatím je to většinou naopak, ale je fajn občas ochutnat to, co časem přirozeně přijde. Můj prvorozený synu.

Nocovali jsme s výhledem na dětský tábor a naši potomci z okna ubytovny sledovali nástup a rozcvičku a pomalu se ladily na to, že za necelé dva týdny už taky budou spát ve stanech s podsadou a bude je uspávat písnička drkaná vedoucím na kytaru. Jako bonus zde byl stolní fotbalík a ping-pong, a náš prostřední přeborník byl zase plný energie a nejraději by ani nešel spát.

Další den jsme si ráno zaběhli půlmaraton s krosnami na zádech (a nezastavovat, nezastavovat, leda na pití a musíš nás doběhnout), abychom získali razítko na obecním úřadě – ale tam nebyla ani noha, a když už se tam jakási končetina objevila, neměla ani páru o nějakém razítku. V největším zoufalství jsem šla prosit o razítko na Poštu, kde mě napřed poštačka poslala

k šípku, protože razítka jen tak přeče dávat nemůže... ale nakonec mě oknem zavolala zpátky a deníčky nám orazila. Jupí, máme doklad, že jsme tu byli. Skromný oběd jsme nakoupili v místní Hrušce a pokračovali dál. Na trase se nám nepodařilo sehnat ubytování, a tak jsme si trochu zašli – zvládli jsme bezmála 30 km (přesně 29,6), což je zatím náš rekord (a necítím se tak zdatná, že bych ho zase chtěla brzy pokořit). Každopádně ten pohled od kapličky na široou Hanou byl tak nádherný, až se nám tajil dech. A večerní západ slunce vydal za všechny Večerníčky světa.

V sobotu jsme vstali brzy, nožky už mi poskakovaly, těšila jsem se, jak si vyšlápeme na Svatý Kopeček a já budu sedět na schodech před kostelem, poslouchat zvony odbíjející právě poledne, koukat na Olomouc pod sebou a olizovat kornoutek se zmrzlinou (což se mi do puntíku vyplnilo). Ponaučení na cestě toho dne našla i naše nejmladší. Někde slyšela rčení „Karma zdarma“ a v hlavičce jí šrotovalo, co to asi znamená. A to takhle sedíte u cyklostezky, jen na chvíli zastavíte, abyste se v klidu napili, a najednou vidíte pána, který si to mezi cyklisty žene autem, zákaz nezákaz. A na konci zkušeně cukne volantem, objedne zátaras ... a zapáchne svou namáčknotou plechovku do odvodňovacího kanálu. Tak, má milá, tohle je přesně ono – Karma zdarma.

Olomouc, město, které mi za studií přirostlo k srdci. Město, kde jsem znovu našla sebe samu. Kde jsem se rozhodla žít život podle vlastních přání a nebýt jen bezmocnou obětí toho, co se děje kolem. Ranní mše u svatého Mořice, kam jsem pravidelně chodívala. Snídaně, kterou jsme si dali v parku, kterým jsem se tak ráda procházela. A přes Neředín vyjít mezi pole. Počásí jak z kýčovitě pohlednice – modré nebe, žhnoucí letní slunce, pod nohama měkká prašná cesta a kdybych dokázala ještě víc roztáhnout ruce, mohla bych hladit zlaté obilné klasy na polích po obou stranách stezky. Je to nádhra, ten Boží svět. Jedno teplé pivo z plechovky, párek mladých cyklistů se strženým řetězem, odpočívadlo, na kterém jsem chvíli seděla úplně sama a užívala si ten nekonečný klid a krásu všude vůkol. A potom už jen sprint pro poslední razítko na zámek do Náměště, seběhnout na vlak, zarezervovat posledních pět sedadel v autobuse ... a najednou sedíme v tramvaji, celí zpocení a zaprášení, všude jsou lidé, jsou hluční a pospíchají ... otočím se na děti a ... „maminko, já chci zase zpátky na trasu.“

Neboj, srdíčko, však jen co bude po hodech, půjdeme tu velkou pouť, o které jsem Ti tolik napovídala. Taky se moc těším. A stále pevněji věřím, že to dáme... family teambuilding. Vždyť už máme v nohách 320 km! Prošli jsme naši zemi od hranic s Polskem až po Rakousko. Poznali jsme malý kousek světa. Společně, jako rodina.

Veronika Hamerníková

Naším dětem

Žila, byla, létala a bzučela jednou jedna vosa. Vesele si poletovala zahradami, užívala si krásný letní den. Tu ji zaujal barevný květ, tamhle zase voňavé ovoce. Nic by jí dneska nemohlo pokazit náladu. Vosa si spokojeně udřobla z jablka na zemi, pak poletěla kousek dál na hrušku, odtud už viděla pěknou zralou švestku a hned ji zase zaujala lesklá hladina vody. A jak si tak milá voska spokojeně poletovala, ani si nevšimla, že ji ze zahrady nalákaly kytky na balkón. A z balkónu najednou bzum bzum a voska se ocitla v obýváku velkého lidského domu.

To by nebyla naše vos, aby to tam neprozkoumala, jestli by jí z toho nemohlo taky něco dobrého kápnout. Oblétěla obývací jednodu a podruhé, ale nikde nic dobrého nenašla. Začalo se jí stýskat po voňavé zahrádce, ale kudy tam? A pak ji uviděla! Zahradka i s jablíčky, hruškami a švestkami byla přímo před ní. Vos zamířila za ním, nabrala rychlost a už už byla venku...ale prásk!! Co to? Vos vrazila do něčeho neviditelného! Je tu nějaká překážka, která ji nechce pustit ven. Znovu a znovu se vos snaží prolétnout skrz průhlednou bariéru. Pětkrát, desítkrát, stokrát se pokouší dostat skrz překážku ven. Až nakonec celá unavená na tu velkou průhlednou věc sedne. Křídla už má celá unavená a začíná mít trochu hlad. Aspoň že nožky jí ještě slouží... popoleze kousek dál po té průhledné ploše, jestli tu někde nebude aspoň kapka vody k osvěžení. A jak tak milá vos leze, najednou přeje z průhledné plochy na bílou, rychle překročí něco studeného kovového a najednou ucítí vánek a s ním i známou ovocnou vůni. Honem honem vos nastartuje bolavá křídla a vyrazí za sluncem, aby jí náhodou zase něco neviditelného nevezlo do cesty.

Milé děti a milí čtenáři,

příběh vosy jsme sami určitě viděli během léta mnohokrát. Hmyz nám vletne do pokoje i malou skulinkou v pootevřeném okně, ale cestu ven už málokdy najde.

Nyní skončilo teplo a zase je tu sezóna učení, povinností, práce. A jistě i my budeme muset překonávat překážky a bariéry. Někomu třeba nepůjde nové učivo, někomu se nebude dařit chápat matematiku, někomu zas pořad a pořad nepůjdou do hlavy nová slovíčka v angličtině. Někdo bude stále dokola dělat chyby ve skladbě při hře na klavír, někomu se opakovaně nebude dařit udělat autoškolu. Někdo se bude pořad dokola snažit dostat přes maturitu, někdo jiný zase přes těžkou zkoušku na vysoké. Někdo si bude marně hledat partnera do života a bude zažívat pořad jen zklamání, někdo bude chtít mít děti a nebude se mu to dařit. Někdo bude pořad a pořad zažívat zdravotní problémy, jiný zase bude stále marně hledat práci. Pravděpodobně každý z nás, ať jsme děti či dospělí, se někdy setkáme s nějakou větší či menší překážkou, kterou se nám pořad a pořad nebude dařit překonat. Stále do ní budeme jen marně vrážet, budeme unavení a pokrok žádný.

Jak se ale vos z příběhu dostala přes pootevřené okno ven? Dala si pauzu, řekla si, že si odpočine a napije se, a pak bude pokračovat v řešení problému. A to je návod i pro nás - pokud se snažíme ze všech sil a něco se nám pořad a pořad nedaří, nebojme se si dát pauzu. Napít se, odpočinout si...a také pozvat do řešení problému našeho Nebeského Otce. Možná nám nepomůže přímo "prorazit okno hlavou", ale možná nás nasměruje k lepšímu a jednoduššímu řešení. Možná nás dokonce pošle nějakou jinou cestou.

Takže nezapomeňme, že k právě začínajícímu školnímu roku patří nejen povinnosti a překonávání překážek, ale také pauzy a modlitba. Přeji Vám, ať se s Boží pomocí snadno dostáváte přes každou zkoušku a překážku, na kterou v životě narazíte.

Terka

Zutý či obutý?

Po pouti z Porta do Santiago de Compostella jsem měl zpáteční letenku přes Madrid. Byly to horké dny července 2022, které naši pouť hodně znesnadňovaly. I ve vnitrozemském Madridu bylo tehdy v červenci rekordní horko (kol 39 stupňů Celsia). Do Madridu už jsem letěl z myšlenkou ještě ze slavného poutního místa. Nedaleko místa našeho ubytování v Santiagu jsem si v místním kostele všiml trvalé adorace Eucharistie a uzrála ve mně myšlenka, že nocleh v Madridu vlastně nemusím hledat a objednávat, ale můžu zkusit noc prožít v adoraci a jako další benefit ještě ušetřit. A tak jsem začal na Internetu hledat, zda v katolické zemi se v Madridu místo takové celonoční adorace najde... A našlo se několik takových míst.

Když jsem hledal za pomoci naší vyhlášené aplikace *mapy.cz* první místo, a za nějakou dobu tam došel, narazil jsem na zavřený kostel, vydal jsem se tedy na místo druhé v pořadí, to se jmenovalo „*Cachito de cielo*“, tedy kousiček nebe. Je to od konce roku 2010 jedno ze čtyř míst v Madridu (a z 56 míst v celém Španělsku), kde probíhá nepřerušovaná adorace Eucharistie. Nápis na dveřích vyzýval, že od 23 hodin se má zvonit na zvonek, aby přišel otevřít člověk ve službě, který pak pouští příchozí dovnitř do kaple.

Do zadní lavice jsem posadil či poklekl a začal adoraci, o které jsem věděl, že bude trvat docela dlouho a že nemám zrovna mnoho zkušeností s nocí probdělou při adoraci. Nicméně to šlo dobře, zvykám si na nevykonové a nehodnotící pojetí adorace jako prodlévání u Ježíše eucharistického, jehož kvalitu nemám hodnotit. Občas jsem usnul, spíše na kratší chvíli, a pak opět pokračoval v eucharistickém prodlévání, někdy s polospánkem.

Po celou dobu adorace byli adoraci přítomni starší pánové, kteří měli služby (i na otevírání dveří) a po nějaké době (většinou 2hod) se vždy vystřídali. Já jsem zůstával na místě a registroval vždycky nově příchozí strážce adorace.

Ráno po šesté hodině přišla k modlitbě starší paní, která si všimla poutnického batohu a mých zutých opánek. Několikrát jsem si je během noci obul a zul. Upozornila mne, že je to špatně, že se to nedělá, že to je Pán, který je před námi. (pořád si pamatuji něco jako „*esto es el Señor*“) Celkem jsem napomenutí rozuměl, protože španělština je přece jen podobná i ostatním románským jazykům. Rozhodně jsem však na její výzvu nedokázal v její řeči odpovědět. Proto jsem nazul opět svoje opánky na nohy, tedy tak, jak to zřejmě paní považovala za slušnější před Boží přítomností... Přitom i potom mne napadala slova Starého zákona, druhé knihy Mojžíšovy 3,5 kde Mojžíš stojí před Hospodinem v hořícím keři je vyzván, aby zul svoje opánky, protože půda, na které stojí, je půdou svatou. Úcta k posvátnému místu se má vyjádřit nikoli obutím, ale vyzutím. Jakoby nemělo být nic mezi člověkem a půdou. Půda, hlína nebo země se hebrejsky řekne Adamah, a v tom jménu je vyjádřeno něco z lidské podstaty Adama. Člověk je v kontaktu s půdou a tedy možná si lépe uvědomuje svoji hříšnost. Na to upozorňuje Evagrius z Pontu, když píše o modlitbě. Píše, že se člověk má osvobodit od myšlenek zabarvených vášní. Ne vlastní silou, ale o toto osvobození a kající smýšlení má prosit. „*Nejprve se modli, abys obdržel slzy, abys skrze pokání mohl utišit vnitřní divokost duše a po vyznání svých hříchů (Žalm 32,5), jsi mohl od Pána obdržet odpuštění.*“ *De Oratione 5*

Papež František v *Evangelii Gaudium* zouvání opánek připomíná v jiné souvislosti, a sice když píše o doprovázení v církvi: „*V tomto světě mohou vysvěcení služebníci i ostatní pastorační pracovníci zpřítomňovat vůni blízké Ježíšovy přítomnosti i jeho osobní pohled. Církev musí uvádět své členy – kněze, řeholníky a laiky – do tohoto „umění doprovázet“, aby se všichni neustále učili zout si opánky z nohou před posvátným územím druhého (srov. Ex 3,5).*“ 169. Zde lze vnímat papežovu úctu před příběhem radostí, starostí i utrpení druhého, složitostí je-

ho života, který naslouchající neodsuzuje, ale dává prostor pro vyslovení událostí, i vnitřních postojů člověka, který je doprovázen. A je zde cítit Františkova touha po zprostředkování Ježíšovy vůně i pohledu. Kéž by se nám dařilo ji alespoň někdy napliňovat.

Zdraví a žehná P. Jindřich Kotvrda

Řečkovické posvícení

Neděle 15. října 2023
10:00 Mše v kostele sv. Duvřince

PROGRAM V ORELSKÉM AREÁLU

na ulici Medlánecká za gymnáziem

od 14:00 Soutěže pro děti
Skákací hrad
Rukodělné dílničky

od 15:30 Hraje Cimbálová muzika Dolnica ...
a mladší část cimbálky – Dolnička

Během odpoledne vystoupí
krojované děti a mládež
ze Sokola Řečkovice.

PŘIJĚTE S NÁMI STRÁVIT
PŘÍJEMNÉ ODPOLEDNE.
Srdečně zvou:
Orel jednota Brno-Řečkovice
ve spolupráci s farností, skauty
a sokoly.
Ustup ZDARMA.

Pořad bohoslužeb do začátku adventní doby

Říjen

1.10. Ne	26. neděle v mezidobí	7:15	za zemřelou převorku cisterciáckého opatství sestru Anežku Hasoňovou
		8:30	za zemřelé rodiče a prarodiče, zemřelé a živé rodiny z obou stran, zemřelé sestry Janu a Anku a jejich manžely
		10:00	za farní společenství
3.10. Út		18:00	na poděkování za 85 let života
4.10. St		18:00	za zemřelého manžela, syna, rodiče a celou živou rodinu
5.10. Čt		7:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
6.10. Pá		18:00	na poděkování za 33 let života za nemocné
7.10. So	<i>P. Maria Růžencová</i>	7:00	na poděkování
8.10. Ne	27. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
		8:30	za zemřelého Jiřího Milara, sestru Bohuslavu, rodiče a pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
		10:00	na poděkování za 60 let života
10.10. Út		18:00	na úmysly dárců
11.10. St		18:00	za dar obrácení a dar nové víry a ochranu a pomoc Panny Marie za nenarozené děti, jejich rodiče, a aby politikům a úředníkům docházelo, komu se budou jednou zodpovídat
12.10. Čt		7:00	za zemřelého kamaráda a spolužáka Marka za skauty
13.10. Pá		18:00	za zemřelého kamaráda a spolužáka Marka za skauty
14.10. So	<i>Výročí posvěcení kostela</i>	7:00	na úmysl dárců
15.10. Ne	28. neděle v mezidobí	7:15	na poděkování za dar víry a uzdravení
	<i>Řečkovické posvěcení</i>	8:30	na poděkování za dar života s prosbou o Boží pomoc a ochranu za všechny živé a zemřelé z Řečkovické farnosti
		10:00	za zemřelou Annu a Bohuslava Daňkovy a dceru Annu a živou rodinu
17.10. Út		18:00	za zemřelou rodinu Fajkusovu, Horničkovu a duše v očistci
18.10. St	<i>Sv. Lukáš</i>	18:00	za zemřelou rodinu Fajkusovu, Horničkovu a duše v očistci
19.10. Čt		7:00	za seniory naší farnosti
20.10. Pá		18:00	za Zofii Steigerovou za zemřelého P. Jaroslava Hudce, děkana v Šitbořicích
21.10. So		7:00	za zemřelého manžela Přemysla, jeho rodiče a prarodiče
22.10. Ne	29. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
		8:30	za zemřelé rodiče, živou a zemřelou rodinu a na poděkování s prosbou o další pomoc
		10:00	za dar víry pro celou rodinu Fialovu
24.10. Út		18:00	za zemřelého manžela, živé i zemřelé členy rodiny a uzdravení rodu
25.10. St		18:00	za zemřelé manžele Nykodýmovy
26.10. Čt		7:00	na úmysl dárců
27.10. Pá		18:00	na poděkování za rodiče a sourozence s prosbou o dary Ducha Svatého pro celou rodinu
28.10. So	<i>Sv. Šimon a Juda</i>	7:00	za zemřelé - zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
29.10. Ne	30. neděle v mezidobí	7:15	na úmysl dárců
		8:30	na úmysl dárců
		10:00	za farní společenství
31.10. Út		18:00	za živou a zemřelou rodinu

INZERCE

Prodáme chatu 8 km od Náměště nad Oslavou v chatové oblasti Zátíší, cca 1 km chůze od obce Zahrádka.

Zastavěná plocha 42 m², 6 lůžek, voda ze společné studny. Vhodné pro rodinu s dětmi. Znalcem stanovená cena 900.000,- Kč.

Tel.: 776 818 068 Mand'ákoví

Listopad (Prosinec)

1.11.	St	Slavnost všech svatých	18:00	za zemělé rodiče a rodinu Zdražilovu
2.11.	Čt	Vzpomínka na všechny věrné zemělé	7:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
			18:00	za rodiny Procházkovu, Zerhauovu, Neužilovu, Jarošovu a Cardovu
3.11.	Pá	Adorační den farnosti	18:00	za nemocné
4.11.	So		7:00	za manžela Vlastimila, bratra Františka a živou rodinu Příbylovu
5.11.	Ne	31. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
			8:30	za zemělé rodiče Havlíkovy
			10:00	za oboje rodiče, manžela, bratra a vnučku Lucinku a Boží požehnání pro celou rodinu
7.11.	Út		18:00	za zemělého tatínka a kmotru tetu Marii a strýce Radovana
8.11.	St		18:00	na úmysly dárců
9.11.	Čt	<i>Posv. lateránské baziliky</i>	7:00	za nenarozené děti, jejich rodiče a za pronásledované pro obranu lidského života a rodiny
10.11.	Pá		18:00	na poděkování za přijaté dary a milosti
11.11.	So		7:00	za Boží požehnání pro živé a zemělé dobrodince a jejich rodiny
12.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7:15	na úmysl dárců
			8:30	za farní společenství
			10:00	za zemělého manžela Jana, rodiče a prarodiče z obou stran a živou rodinu
14.11.	Út		18:00	za živou a zemělou rodinu Špačkovu a Zatloukalovu a poděkování za 60 let manželství
15.11.	St		18:00	za dobré sousedské vztahy v domě
16.11.	Čt		7:00	za seniory naší farnosti
17.11.	Pá		18:00	za živou a zemělou rodinu Konečnou
18.11.	So		7:00	za varhaníky naší farnosti
19.11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
			8:30	za zemělou rodinu Zavadilovu, Dyčkovu a Konečnou
			10:00	za živou a zemělou rodinu Fialovu a Žampovu
21.11.	Út		18:00	na poděkování s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého a za živou a zemělou rodinu
22.11.	St		18:00	za zemělého tatínka a bratra Bohuslava, švagrovou Věru a neteř Alici
23.11.	Čt		7:00	za ministranty naší farnosti
24.11.	Pá		18:00	za zemělou Marii Zavadilovu
25.11.	So		7:00	za zemělé - zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
26.11.	Ne	Slavnost Ježíše Krista Krále	7:15	za manžele Kovačovy a oboje rodiče
			8:30	za farní společenství
			10:00	za zemělou babičku Boženu a její zemělé rodiče
28.11.	Út		18:00	za živou a zemělou rodinu z obou stran
29.11.	St		6:30	za celou zemělou a živou rodinu
30.11.	Čt		18:00	na úmysly dárců
1.12.	Pá		18:00	za nemocné
2.12.	So		7:00	na úmysl dárců
3.12.	Ne	1. neděle adventní	7:15	za farní společenství
			8:30	za živou a zemělou rodinu
			10:00	za živou a zemělou rodinu Liškovu a Bělouškovu a za pana Dušana

**Velký dík za všechny příspěvky do tohoto čísla.
Přejeme požehnané podzimní dny plné slunce a dobré nálady.**

Vaše redakce